

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/239/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217214416
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2217214416.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, G. XXXX/XX, W. Z., o zaplatenie sumy 8.866,46 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 21. júna 2019, č.k. 17Csp/91/2017-101 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. a v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok III.) **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.163,46 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 8.866,46 eur od 30.06.2017 do zaplatenia, zo sumy 286,51 eur od 30.06.2017 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo výroku II. vo zvyšku súd žalobu zamietol a výrokom III. žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 290 CSP, § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 52 ods. 1, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že v danom prípade žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a zmluva z 09.09.2015 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) cit. zákona a úver ňou poskytnutý je spotrebiteľským úverom. Vyhodnotením vykonaného dokazovania a to aj s ohľadom na splnenie obsahových náležitostí úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., súd dospel k záveru, že žaloba v časti o zaplatenie 9.163,46 eur spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania z nezaplatenej istiny a riadneho úroku vzniknutého do času predčasného zosplatenia úveru bola podaná dôvodne, keď suma 9.163,46 eur je súčtom nezaplateného zostatku istiny úveru a jeho vyčísleného príslušenstva vzniknutého do dňa predčasného zosplatenia úveru. Predmetný úver bol pre omeškanie s platením mesačných splátok v súlade s úverovou zmluvou (bod 2.9 VOP účinných od 01.03.2015) a zákonnou úpravou (§ 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka) predčasne zosplatený ku dňu 29.06.2017, čím vznikla žalovanému povinnosť jednorazovo uhradiť banke celú

zostávajúcu časť pohľadávky z úveru. Žalovaný po zosplatnení úveru do dňa podania žaloby, ako ani počas konania neuskutočnil žiadnu úhradu. Na základe uvedeného súd žalobe v časti sumy 9.163,46 eur s prislúchajúcim prislúšenstvom tak ako je uvedené vo výroku I. ako dôvodnej vyhovel. Súd tak zároveň zaviazal žalovaného aj k zaplateniu úrokov z omeškania z nezaplatenej istiny úveru a z nezaplateného riadneho úroku vzniknutého do predčasného zosplatnenia úveru, a to vo výške 5 % ročne v zmysle citovaných ustanovení odo dňa 30.06.2017, t.j. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru, keďže sa žalovaný s plnením týchto svojich záväzkov dostal do omeškania. Pokiaľ ide o uplatnený riadny úrok vo výške 9,90 % ročne z nezaplatenej istiny 8.866,46 eur od 30.06.2017 do zaplatenia, súd tento nárok žalobcovi nepriznal, nakoľko podľa názoru súdu z ust. § 502 a § 503 Obchodného zákonníka vyplýva, že dlžník je povinný na základe zmluvy o úvere platiť úroky v dojednanej výške od doby poskytnutia peňažných prostriedkov až do doby určenej zmluvou ako lehota splatnosti úveru. Veriteľovi teda patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, a to aj v prípade jeho predčasného zosplatnenia, pričom následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (R 59/1998). Takýto záver je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi (uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 476/2012-14). V podstate ide o to, že pri zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie poskytnutej istiny úveru vrátane úrokov vzniknutých (resp. kapitalizovaných) ku dňu zosplatnenia úveru a má právo získať okamžite späť celú sumu poskytnutých (požičaných) peňazí, a teda na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a práve v tomto rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na riadne úroky za poskytnutie (požičanie) peňažných prostriedkov aj po zosplatnení úveru. V opačnom prípade by sa poprelí účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby ku zmene záväzku nedošlo, pričom spotrebiteľovi by už neboli garantované práva, ktoré mu v súvislosti s dohodnutým splácaním úveru vyplývali zo zmluvy pred vyvolanou zmenou. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu vo zvyšnej časti (v časti prevyšujúcej nárok priznaný vo výroku I.) zamietol (výrok II.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, pričom dospel k záveru, že žalobca má právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %, keďže žalobca bol v tejto sporovej veci úspešný na 100 % (v časti istiny rozhodujúcej pre určenie celkového úspechu strany v spore). O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

4. Proti tomuto rozsudku výlučne v časti zamietnutia žaloby (výrok III.) podal odvolanie žalobca a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť v plnom rozsahu a priznať mu plnú náhradu trov konania a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku. Po poukázaní na ustanovenia § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka uviedol, že citované ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka jednoznačne nadväzuje na povinnosť dlžníka platiť úroky na vrátenie prostriedkov, aj keď toto ustanovenie explicitne vymedzuje iba moment, od ktorého je dlžník povinný platiť úroky a nie moment, do ktorého táto povinnosť trvá. Z uvedeného ustanovenia nepriamo vyplýva podmienenosť povinnosti platenia zmluvného úroku držbou peňažných prostriedkov, čo potvrdzuje aj ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu na poskytnuté peňažné prostriedky nemá oporu v právnych predpisoch. Ďalej odvolateľ poukázal na ustanovenie § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. a uviedol, že ak zákon spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomuto zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Je toho názoru, že úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov predstavujú cenu úveru a dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia a to či už v lehote alebo v omeškaní. Ďalej odvolateľ poukázal na skutočnosť, že v roku 2013 bol návrh zákona, ktorým sa mal meniť a dopĺňať Občiansky zákonník, ktorým sa navrhovalo doplnenie Občianskeho zákonníka o pripojenie vety v ustanovení § 53 ods. 9 a to tak, že úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565. Táto navrhovaná zmena nebola nikdy legislatívne prijatá a neexistuje žiaden zákon ani iné obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu. V ďalšom odvolateľ poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax, konkrétne rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Co/108/2017 z 29.05.2018, z ktorého zdôraznil a poukázal na ustanovenie § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré ukladá povinnosť spotrebiteľovi pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať preto tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Žalobca tie odkázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/138/2017-83

zo dňa 27.03.2018, podľa ktorého má veriteľ v prípade omeškania popri úroku z omeškania právo i na dohodnuté úroky z úveru, pričom tieto možno požadovať súbežne s úrokmi z omeškania aj po splatnosti celého úveru, ďalej na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/206/2018-175 zo dňa 27.11.2018, Krajského súdu v Žiline 11Co/12/2017-90 zo dňa 31.03.2017, Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 43Co/23/2017-92 zo dňa 29.11.2017 atď., v ktorých zdôraznil skutočnosť, že úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má podľa názoru odvolacieho súdu dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodli niečo iné. Dlžník je povinný zaplatiť úroky za dobu od poskytnutia až do vrátenia peňažných prostriedkov, keďže sa na takúto povinnosť veriteľovi zmluvne zaviazal. Nie je zrejmé, ako by sa mohol žalobca dostať do výhodnejšieho postavenia tým, že úver zosplatnil a de iure zosplatnením úveru od zmluvy o úvere odstúpil, keďže nielenže nemal k dispozícii finančné prostriedky, ktoré poskytol žalovanému, ale nemal za ich používanie žalovaným zaplatenú ani odplatu, resp. odmenu rovnajúcu sa úroku z úveru a navyše ani finančné prostriedky, ktoré mu mal žalovaný priebežne vracaať. V daných veciach bol odvolací súd názoru, že rozhodnutie NS SR R 59/1998 je možné na prejednávajúcu vec aplikovať, avšak s takým výkladom, že pokiaľ žalobca ako veriteľ odstúpil od zmluvy o úvere tým, že vyhlásil jej predčasnú splatnosť, pretože dlžník nesplácal úver riadne a včas, má právo na účtovanie úrokov z úveru ako aj úrokov z omeškania, v zákonnej alebo dohodnutej výške, s odkazom na § 369 Obchodného zákonníka, až do splatenia celej poskytnutej sumy vrátane úrokov z úveru, pretože tieto sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka. S odkazom na obsah rozhodnutia R 59/98 nie je preto možné dospieť k záveru, že NS SR jednoznačne vyslovil, že veriteľ má nárok na úroky z peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, keďže o takomto nároku nerozhodoval ani okresný súd, ani NS SR. Navyše rozhodnutie NS SR vychádzalo z právneho stavu v čase, keď výška úrokov z omeškania nebola zákonom limitovaná. Na posúdenie úrokov z úveru po odstúpení od úverovej zmluvy je potrebné aplikovať § 506, § 351 Obchodného zákonníka a priznať žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvných úrokov nezaplatenej istiny úveru až do úplného zaplatenia úveru, čomu zodpovedá aj právna úprava obsiahnutá v § 6 a § 13 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z. z. V ďalšom odvolateľ poukázal tiež na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/116/2017, v ktorom bol vyslovený názor, že právna úprava pripúšťa súbežné platenie zmluvne dohodnutých úrokov z úveru až do zaplatenia a zároveň platenie úrokov z omeškania, ak sa dlžník dostal do omeškania s platením dlhu. Ďalej odvolateľ poukázal tiež na početné rozhodnutia krajských súdov podporujúce ním vyslovené názory ohľadne nároku na úrok z úveru po jeho zosplatnení (Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/193/2017, sp. zn. 7Co/366/2017, sp. zn. 12Co/4/2018 atď., Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/297/2017, sp. zn. 5Co/311/2017, sp. zn. 5Co/250/2017, sp. zn. 5Co/372/2017, 5Co/414/2017, sp. zn. 5Co/339/2017, sp. zn. 3Co/248/2017, sp. zn. 5Co/372/2017 atď., Krajského súdu Prešov 14Co/22/2018, 14Co/29/2018, 25Co/71/2018). Taktiež poukázal na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33Cdo/212/2014, z ktorého zdôraznil, že zákonné úroky z omeškania nenahradzujú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali. Návrh zákona, neskôr prijatý pod č. 106/2014 obsahoval ustanovenie, ktorým sa navrhovalo doplnenie Občianskeho zákonníka v § 53 ods. 9 vetou, že úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565. Táto navrhovaná zmena nebola nikdy legislatívne prijatá. Ďalej odvolateľ poukázal na skutočnosť, že v zmluvnom vzťahu so spotrebiteľom môže dôjsť úplne spravodlivo a odôvodnene k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa ako dlžníka v prípade, že tento poruší svoje zmluvné povinnosti. V tejto súvislosti poukázal na odlišné stanovisko podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky JUDr. Milana Lálíka v Náleze zo dňa 24.10.2013 sp. zn. I. ÚS 547/2012 a čo sa týka rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 4 Obo 143/98 žalobca uviedol, že toto rozhodnutie sa netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru, nakoľko v tomto rozhodnutí najvyšší súd riešil prioritne otázku nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov a nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov z omeškania. Taktiež poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 476/2012 a uviedol, že ústavný súd sa v danom prípade nielenže nevyjadril k meritu tohto dovolania, ale ani tak nemohol učiniť. V samotnom závere svojho odvolania žalobca poukázal na ja rozsudok Krajského súdu v Prešove 6Co/190/2014 a uviedol, že s daným rozhodnutím odvolacieho súdu nesúhlasí, keď je toho názoru, že dohodnutý obchodný úrok patrí veriteľovi do vrátenia požičaných peňažných prostriedkov, nie do splatnosti úveru. Tvrdenie, že úroky a úroky z omeškania sa vzájomne vylučujú, nemá oporu v právnych predpisoch. V zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

5. Žalovaný odvolanie nepodal, k odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutom zamietajúcom výroku (II. výrok) a v závislom výroku o náhrade trov konania vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

7. Predmetom konania na súde prvej inštancie je žaloba žalobcu, ktorou sa domáha zaplataenia istiny vo výške 8.866,46 eur, úroku vo výške 286,51 eur, úrokov z omeškania vo výške 3,61 eur, úroku vo výške 9,9% ročne zo sumy 8.866,46 eur od 30.06.2017 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 8.866,46 eur od 30.06.2017 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplataených úrokov 286,51 eur od 30.06.2017 do zaplataenia.

8. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.163,46 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8.866,46 eur od 30.06.2017 do zaplataenia, zo sumy 286,51 eur od 30.06.2017 do zaplataenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšku súd žalobu zamietol, a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom výrok I. nebol napadnutý odvolaním, preto nadobudol právoplatnosť.

9. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu žalobcu čiastočne zamietol a to v časti úroku vo výške 9,9% ročne zo sumy 8.866,46 eur od 30.06.2017 do zaplataenia a v závislom výroku o náhrade trov konania.

10. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku v zamietnutej časti, a pretože v celom rozsahu zdieľa jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodu a odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

11. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že úrok z úveru prináleží iba na čas do zosplataenia úveru, resp. do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Odvolací súd sa pritom obdobne ako prvoinštančný, opiera o judikatúru vyšších súdov, od ktorej nebol dôvod odkloniť sa ani v danom prípade. Závery Najvyššieho súdu SR obsiahnuté v rozhodnutí pod č. R 59/1998 (sp. zn. 4 Cdo 143/98) boli prijaté i v potvrdzujúcom rozhodnutí Krajského súdu Prešov č.k. 29C/131/2011-127 z 23.11.2011, ktoré úsudky všeobecných súdov napokon akceptoval i Ústavný súd SR vo veci sp. zn. IV.ÚS 476/2012 z 18.9.2012. K záveru súdov, že „...pokiaľ veriteľ pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplataenie úveru), potom nastupuje režim plataenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru...“, Ústavný súd SR nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, keď krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z úveru a úrokmi z omeškania, ako aj otázku, prečo zmluvný úrok patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu.

12. Pri aktuálne panujúcej nejednotnosti súdov v tejto otázke, sa odvolací súd prikláňa k názoru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti, ako tomu bolo aj v danom prípade, zmluva o úvere zaniká podľa § 565 Občianskeho zákonníka a zánikom zmluvy zanikajú práva a povinnosti strán v nej uvedené, teda aj povinnosť platiť úroky. Podľa § 503 Obchodného zákonníka je záväzok platiť úroky splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Teda úroky sa môžu účtovať len do splatnosti záväzku vrátiť peniaze. Úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle straty príležitosti veriteľa disponovať s istinou a produkovať prostredníctvom nej zisk. V prípade mimoriadnej splatnosti ale veriteľ navodzuje situáciu, v ktorej má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou a tým aj obmedzenie obchodovania s peniazmi. Veriteľ by preto nemal mať právo na úroky ako odplatu za užívanie istiny, keďže dlžník ju už užívať nemôže. Odvolací súd si je pritom vedomý, že súdna prax v otázke nároku na úroky z úveru za čas po jeho predčasnom zosplatnení nie je jednotná, o čom svedčia i žalobcom v odvolaní poukázané rozhodnutia krajských súdov, avšak v tejto otázke sa odvolací súd s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu prikláňa k názoru, že veriteľovi patria úroky z úveru len za čas do splatnosti dlhu.

13. Žiada sa dodať, že pokiaľ žalobca v podanom odvolaní odkazuje na ust. § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch... a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka s obdobnou úpravou treba zdôrazniť, že obe tieto ustanovenia riešia len prípad, kedy dôjde k splateniu dlhu pred dohodnutou lehotou splatnosti a výslovne pre tento prípad ustanovujú, že dlžník je povinný uhradiť úrok len za dobu do splatenia úveru, teda nie aj za dobu dohodnutej splatnosti, ktorá je dlhšia. Citované ustanovenia teda neriešia opačný prípad, kedy doba reálneho vrátenia peňažných prostriedkov prekračuje lehotu splatnosti. Z uvedeného dôvodu citované ustanovenia na daný prípad nie sú aplikovateľné a to ani analogicky.

14. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu považoval odvolací súd pre rozhodnutie o podanej žalobe za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

15. S poukazom na uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti (II. výrok) s použitím § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správnom potvrdil a to vrátane správneho, odvolacími dôvodmi tiež nenapadnutého, závislého výroku o náhrade trov konania rešpektujúc čl. 16 ods. 3 CSP.

16. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní odvolateľa nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, ktorý tak má nárok

na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže však žalovanému objektívne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

18. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).